

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.335/2013/3. szám

A Szegedi Ítéltábla a Lippai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Lippai László ügyvéd által képviselt felperesnek - a **(ügyvezető neve)** ügyvéd által képviselt I. r., a személyesen eljáró II. r. és a Zamecsnik Pósfai és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Zamecsnik Tamás ügyvéd) által képviselt III. r. alperesek ellen kártérítés iránt indított perében a **(település neve)-eni** Törvényszék 2013. február 7. napján kelt 5.P.20.625/2012/19. számú ítélete ellen a felperes 20. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a III. r. alperesnek 350 000 (háromszázötvenezer) Ft másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 960 000 (kilencszázhatvenezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

Az I. r. alperes üzemelteti **(település neve)-enen** a **(bevásárló központ neve)** Bevásárló Központ IV. emeletén a **(szórakozóhely neve)** szórakozóhelyet, ahol a II. és a III. r. alperesek 2008. december 5. napjáról december 6. napjára virradó éjjel biztonsági-őri feladatot láttak el. A felperes - aki ezt megelőzően már máshol is szórakozott és nagyobb mennyiségű alkoholt fogyasztott - a tánctéren összetűzésbe került röplabdás csapattársával, **(csapattárs neve)-val**, akit ököllel arcul ütött. A konfliktusnak a biztonsági személyzet vetett véget. A II. és a III. r. alperesek a felperest a

- 2 -

helyiségből a lépcsőházba kísérték oly módon, hogy a II. r. alperes a derekát, a III. r. alperes pedig a hátát fogta. A felperes a lefelé vezető lépcsősor tetején - annak háttal - állt meg, az II. és a III. r. alperesek vele szemben helyezkedtek el és felszólították, hogy hagyja el a szórakozóhelyet. Ezt követően a felperes - ismeretlen körülmények között - nyújtott testtel hanyatt vágódott, teste a lépcsősor aljára került. A kiérkező mentők a

felperest kórházba szállították, ahol 2008. december 22. napjáig állt kezelés alatt. Sérülései maradandó károsodást okoztak.

Az esemény kapcsán a III. r. alperessel szemben büntetőeljárás folyt testi sértés büntettének gyanúja miatt. A Bács-Kiskun Megyei Bíróság a 2011. szeptember 29. napján kelt 11.B.283/2009/37. számú jogerős ítéletével a III. r. alperest az ellene emelt vád alól felmentette. Határozatának indokolásában megállapította, az eset körülményei kétséget kizáró bizonyossággal nem tisztázhatók, nem bizonyítható bűncselekmény elkövetése, de az sem, hogy a felperes az ittassága miatt esett hanyatt a lépcsőn.

A felperes keresetében kérte, a bíróság kötelezze az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg 12 000 000 Ft-ot és annak 2008. december 6. napjától járó késedelmi kamatát nem vagyoni kártérítés jogcímén. Keresete indokolásaként előadta, hogy az elszenvedett baleset következtében súlyos egészségkárosodást szenvedett, amely miatt tanulmányait nem tudta folytatni, a sportkarrierje is derékba tört, jelenleg is egészségügyi panaszai vannak, orvosi kezelés alatt áll. Az alperesek jogsértő magatartását abban jelölte meg, hogy az I. r. alperes megbízásából eljáró II. és III. r. alperesek, mint biztonsági őrök, az I. r. alperes által előírt szabályok megsértésével jártak el, a szórakozóhely belső szabályzata szerint ugyanis a „problémás” személyeket kizárólag a liften lehet lekísérni és kivezetni az épületből. Hivatkozott arra is, hogy a 2005. évi CXXXIII. tv. 14. § (1) bekezdése alapján az I. és a II. r. alpereseknek a biztonsági szolgálat ellátására vonatkozó szerződésüket írásba kellett volna foglalniuk, ez azonban nem történt meg. Álláspontja szerint a alperesek megsértették a törvény 26. § (3) bekezdés b) pontját is, nem adta ugyanis jelét annak, hogy ne akarna a helyiségből távozni, ezért kivezetése indokolatlan volt. Jogi okfejtése szerint azzal, hogy az I. r. alperes által üzemeltetett szórakozóhelyre a belépőjegyet megvásárolta, az I. r. alperes és közte vállalkozási szerződés jött létre, míg az I. r. alperes megbízási jogviszonyban állt a II. és a III. r. alperessel, ezért a bekövetkező kárért felelősségük egyetemleges.

Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték. Vitatták, hogy a felperes károsodását eredményező jogellenes magatartást tanúsítottak. Hangsúlyozták, a jogerős büntetőbírósági ítélet megállapította, hogy sem a II.,

- 3 -

Pf.II.20.335/2013/3. szám

sem pedig a III. r. alperes nem került a felperessel fizikai kontaktusba, csupán annyi állapítható meg, hogy a II. és a III. r. alperesek a felperest a mindenki által szabadon használható lépcsőházba kísérték. Kiemelték, az I. r. alperesnek nincs belső szabályzata a perbeli esetre irányadóan, így szabályszegés sem állapítható meg.

A II. r. alperes előadta, alkalmi munkavállalói könyvvvel látta el a feladatokat, míg a III. r. alperes tagadta, hogy biztonsági őrként látott volna el tevékenységet a perbeli eset kapcsán.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. alperesnek 150 000 Ft, a III. r. alperesnek 190 500 Ft perköltséget. Megállapította továbbá, hogy a feljegyzett 720 000 Ft eljárási illetéket az

állam viseli. Határozatának indokolása szerint a felperes és az I. r. alperes között létrejött szerződés a felperes álláspontjától eltérően nem vállalkozási, hanem a Ptk-ban nem nevesített szerződés, amely alapján a felperes által megfizetett belépődíj ellenében az I. r. alperes arra vállalt kötelezettséget, hogy a felperes részére zene- illetve italszolgáltatást nyújt, és biztosítja a szórakozóhelyen tartózkodó vendégek biztonságát. Megállapította, hogy a felperes volt az, aki ezt veszélyeztető magatartást tanúsított egy másik vendég inzultálásával, s emiatt szólította őt fel a II. r. alperes a szórakozóhely elhagyására. Rámutatott, az I. r. alperes perbeli képviselőjét ellátó ügyvéd, aki egyben az I. r. alperesi kft. tagja és ügyvezetője, a büntetőeljárásban tett tanúvallomásaiban valóban akként nyilatkozott, hogy a biztonsági szolgálat számára azt az utasítást adta, miszerint ha a diszkóban valaki „balhézik” azt a személyt ki kell vezetni, lifttel kell lekísérni a földszintre, és ha „nagyon balhész”, akkor a forgóján át ki az utcára. A tanú elmondta, ennek az intézkedésnek az indoka, hogy a liftváró előtér és a lift is be van kamerázva, így „elkerülhető a későbbi esetleges kellemetlenség”. A tanú azonban tagadta, hogy a szórakozóhelynek lenne ilyen tartalmú belső szabályzata. Kiemelte az elsőfokú bíróság, hogy ezt meghaladóan a felperes nem tudott olyan jogszabályi vagy egyéb előírást megjelölni, amely a vendég liften keresztül történő kivezetését írná elő, ilyen rendelkezést a **(bevásárló központ neve)** Központ házirendje sem tartalmaz. Megállapította, a büntetőeljárás során csatolt biztonsági kamerák felvételét rögzítő fényképen is az látható, hogy a felperes a szórakozóhelyet önként hagyta el, és a liftek előtt elhaladva, saját elhatározásából ment a lépcsőhöz. Tény, hogy a II. és a III. r. alperesek a lépcsőig követték, azonban nem kényszerítették arra, hogy a szórakozóhelyet a lépcsőn keresztül hagyja el. Nem találta megállapíthatónak a 2005. évi CXXXIII. tv. 26. § (3) bekezdés b) pontjában írtak megsértését sem, ez a szabály ugyanis arra az esetre vonatkozik, ha az érintett személy a helyiség elhagyására vonatkozó felhívásnak nem tesz eleget, ekkor kell a kivezetéséről gondoskodni. A perbeli esetben

- 4 -

azonban a felperes a II. r. alperes felszólítására a rendezvényt önként hagyta el, és kivezetése nem is történt meg. Utalt arra, hogy az alperesek a **(bevásárló központ neve)** Központ házirendjének felperes által megjelölt „Garázdaság” címszó alatti - a **(bevásárló központ neve)** Központ biztonsági szolgálatának eljárására vonatkozó - szabályokat sem sértették meg. Az pedig, hogy az I. r. alperes a 2005. évi CXXXIII. tv. 14. § (1) bekezdésében írtak ellenére a II. r. alperessel kötött szerződését nem foglalta írásba, nincs okozati összefüggésben a kár bekövetkeztével. Mindezek alapján úgy ítélte meg, hogy a felperes nem tudta bizonyítani, hogy az alperesek olyan jogellenes magatartást tanúsítottak, amely a felperes károsodását okozta.

Az ítélet ellen benyújtott fellebbezésében a felperes az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Fellebbezésében az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértésére hivatkozott. E körben a Pp. 3. § (3) bekezdését, 164. § (1) bekezdését és 221. § (1) bekezdését jelölte meg. Ez utóbbi eljárási szabály megsértését arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság nem adta indokát az általa előterjesztett bizonyítási indítvány mellőzésének.

A II. és a III. r. alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet

helybenhagyását kérték.

A fellebbezés **nem alapos.**

Alaptalanul hivatkozik a felperes az elsőfokú eljárás - fellebbezésében megjelölt, de indokait illetően ki nem fejtett - lényeges szabályainak megsértésére. Az elsőfokú bíróság a 4., 7. és 15. sorszámú végzéseiben közölt felhívásokkal - ha nem is a Pp. 3. (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelő formában - tartalmát tekintve tájékoztatta a feleket a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről; a Pp. 164. § (1) bekezdését helyesen alkalmazva helytállóan állapította meg, miszerint a felperest terhelte annak a bizonyítása, hogy kára az alperesek jogellenes magatartásával okozati összefüggésben keletkezett; és a Pp. 221. § (1) bekezdésében előírtak szerint eleget tett indokolási kötelezettségének is. Ennek megfelelően nem volt akadálya annak, hogy az ítéletábra az elsőfokú bíróság határozatát érdemben bírálja felül. Ennek során - miután a fellebbezés érdemi előadást nem tartalmaz - az ítéletábra úgy tekintette, hogy a felperes jogorvoslati kérelmét az elsőfokú eljárásban általa előadott tényekre és az ott kifejtett jogi álláspontjára alapítja.

- 5 -

Pf.II.20.335/2013/3. szám

A felperes az egészséghez és a testi épséghez való személyhez fűződő joga megsértése miatt kívánt nem vagyoni kárigényt érvényesíteni a perben. A Pp. 84. § (1) bekezdés e) pontja értelmében, akit személyhez fűződő jogában megsértenek, a polgári jogi felelősség szabályai szerint követelhet kártérítést. E körben alperesenként külön-külön vizsgálni kellett, hogy milyen felelősségi szabályok alapján ítélt meg helytállási kötelezettségük. A felperes és az I. r. alperes között nem vitásan szerződéses jogviszony jött létre, így az I. r. alperes kártérítési felelősségének megállapíthatóságához a felperesnek - a Ptk. 318. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján - azt kellett bizonyítania, hogy az I. r. alperes a szerződésből eredő valamely kötelezettségét megszegte, és ezzel a szerződésszegő magatartással okozati összefüggésben keletkezett az őt (a felperest) ért kár.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a II. és a III. r. alperesek megbízási jogviszony alapján láttak el őrző-védő feladatokat az I. r. alperes által üzemeltetett szórakozóhelyen. Ennek alapján szerződésen kívüli károkozóként (Ptk. 339. § (1) bekezdés) a Ptk. 350. § (1) bekezdése alapján felelősségük egyetemleges az I. r. alperessel, az I. r. alperes kimentésének hiányában. A III. r. alperes viszont mind az elsőfokú eljárásban, mind a fellebbezési ellenkérelmében tagadta, hogy az I. r. alperessel megbízási jogviszonyban állt, s a jelen perben erre vonatkozó bizonyítás lefolytatására nem került sor. Ha a III. r. alperes nem állt megbízási jogviszonyban az I. r. alperessel, felelőssége az I. r. alperes felelősségétől függetlenül ítélt meg a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján. Nem egyértelmű az I. és a II. r. alperesek között fennálló jogviszony

sem, a II. r. alperes ugyanis azt adta elő, hogy alkalmi munkavállalói könyvvvel rendelkezett, ha pedig a tevékenységet munkaviszony alapján végezte, úgy a Ptk. 348. § (1) bekezdése alapján magatartásáért az I. r. alperes felel. Mindezen körülményeknek azonban azért nincs jelentősége, mert - az alábbiakban részletezettek szerint - az alperesek felelőssége sem a szerződésszegéssel, sem a szerződésen kívül okozott károkért való felelősség szabályai szerint nem állapítható meg.

Amint arra az elsőfokú bíróság is helyesen utalt, a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperesek jogellenes magatartásával okozati összefüggésben szenvedte el testi épségének, egészségének a sérelmét. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti okszerű mérlegelésével állapította meg, hogy a felperes bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. A Pp. 4. §-a értelmében a III. r.

- 6 -

alperes ellen indított és bűncselekmény megállapításának hiányában felmentéssel végződött büntető perben hozott határozatban megállapított tényállás a polgári per bíróságát nem köti, ezért a felperes nem volt elzárva attól, hogy eltérő tényállás megállapítására alapul szolgáló bizonyítékokat szolgáltatson. Ez nem történt meg, ezért a büntetőeljárás adatai a jelen jogvita elbírálásakor nem hagyhatók figyelmen kívül.

A felperes lényegében azt rótta az alperesek terhére (azt jelölte meg jogellenes károkozó magatartásként), hogy a szórakozóhelyről való „kivezetését” követően az épület elhagyása érdekében nem a lifthez, hanem a lépcsőhöz vezették. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy sem jogszabály, sem egyéb formális rendelkezés ilyen előírást az I. r. alperesre nézve nem tartalmaz. A felperes és az I. r. alperes szerződéses jogviszonya nem foglalta magában az I. r. alperes azon kötelezettségét, hogy a szórakozóhelyről távozó vendéget a liften keresztül az utcáig kísérje. Az üzletközpont biztonsági igazgatója, **(igazgató neve)** előadta, hogy a bérlőnek a bérlemény területén kellett a biztonságot biztosítania. A bérlemény biztonsági szolgálatának csak akkor kellett közreműködnie abban, hogy a vendég magát az üzletközpont épületét is elhagyja, ha az illető durva, garázda magatartást tanúsított, vagy magatehetetlen részeg volt. A peres eljárás adatai alapján azonban a felperes nem volt ilyennek tekinthető.

Az I. r. alperes ügyvezetője, **(ügyvezető neve)** a büntetőeljárásban tett tanúvallomásában valóban azt adta elő, azt a gyakorlatot követték, hogy az ún. balhész személyeket a liften kísérték le. A jelen perben tett előadása szerint „balhész személy” alatt azt kellett érteni, aki miután a szórakozóhelyen konfliktusba keveredett, nem akarta azt elhagyni, ellenállást tanúsított. A perbeli esetben azonban a felperes nem tanúsított ilyen magatartást, saját előadása szerint is hajlandó volt önként távozni, miután őt erre a II. r. alperes felszólította. Az, hogy a II. és a III.r. alperes a felperest a lépcsőhöz kísérte és nem a lifthez, akkor lenne jogellenesnek tekinthető, ha mindez a felperes akarata ellenére történt volna. A felperes azonban maga sem állította, hogy a liften kívánt távozni, de ezt a II. és a III.r. alperesek megakadályozták.

A felperes saját előadásával került ellentmondásba, amikor egyrészt arra hivatkozott, hogy őt mint „problémás” vendéget a liften le kellett volna kísérni és kivezetni az épületből, másrészt pedig hivatkozott a 2005. évi CXXXIII. tv. 26. § (3) bekezdés b) pontjának megsértésére, azzal, hogy a helyiségből való kivezetése indokolatlan volt.

- 7 -

Pf.II.20.335/2013/3. szám

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a biztonsági szolgálat ellátására vonatkozó szerződés alakításainak esetleges megsértése a felperes károsodásával nem hozható okozati összefüggésbe.

A kifejtettek alapján a kártérítési felelősség jogszabályi feltételei hiányában az elsőfokú bíróság a felperes keresetét jogszabálysértés nélkül utasította el.

Minderre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező felperest a III. r. alperes jogi képviselővel felmerült - a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (3) bekezdés b) pontja, (5) bekezdése és 4/A. §-a alapján megállapított - másodfokú perköltségének a megfizetésére.

Az I. r. alperes képviselője a tárgyaláson nem jelent meg, és írásbeli ellenkérelmet sem terjesztett elő, ezért felszámítható perköltsége a másodfokú eljárásban nem merült fel, ahogyan a személyesen eljáró II. r. alperesnek sem, ezért erről az ítéletábrának rendelkeznie nem kellett.

A felperes személyes költségmentesség kedvezményében részesült, erre tekintettel a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 14. §-a alapján a 13. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel az állam viseli.

S z e g e d , 2013. október 1.

Dr.Szeghő Katalin sk.	Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró